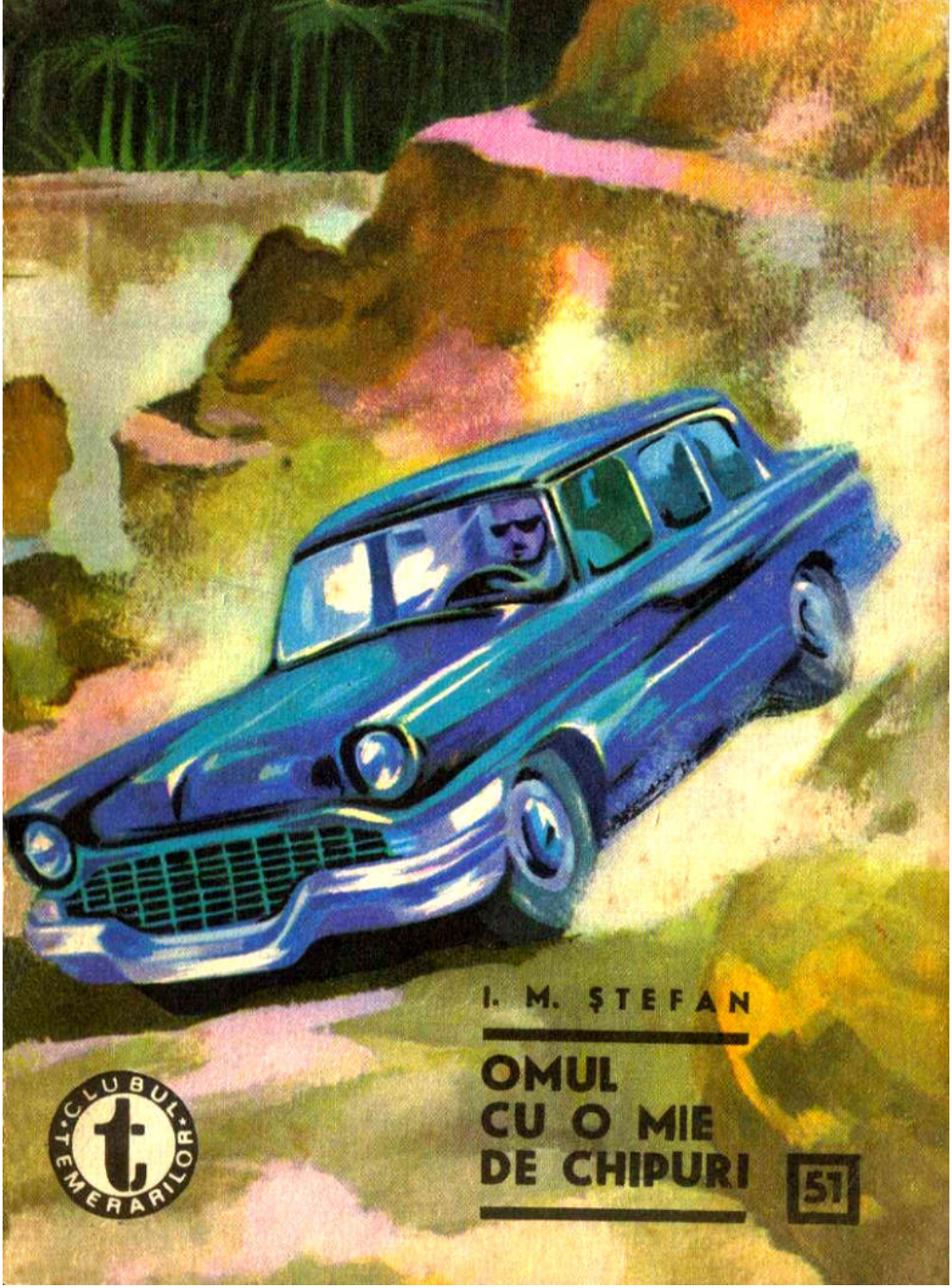

I. M. ȘTEFAN

OMUL CU O MIE DE CHIPURI

51

CLUBUL TEMERARILOR

I. M. ŞTEFAN

OMUL CU O MIE DE CHIPURI

II

51
EDITURA TINERETULUI

Omul cu o mie de chipuri
I. M. Ștefan

EDITURA TINERETULUI
București, 1968

Redactor: Georgeta Păsărin
Tehnoredactor: Gabriela Iliopolos
Copertă: Dumitru Ionescu
Digitalizare: EPUB

Partea a II-a

ȚIPĂTUL PĂSĂRII YECO

1. MESAJUL LUI GIULIO

Arestul comisariatului din Valles se găsea într-un vechi fort spaniol, cu ziduri masive de piatră. De la fereastra celulei unde fusese închis, Fernando zărea, printre zăbrelele groase de fier, o plantație de cafea și pădurea deasă, care începea la câțiva zeci de metri de temniță. În pădure se amestecau specii de arbori foarte diferiți: bananieri, lotuși, asimina și multe altele; câțiva pomi răzleți ajungeau până în preajma arestului. Cobora înserarea și dinspre pădure răsunau strigătele înfiorate, prelungi ale maimuțelor urlătoare, însoțite de răgetele, mai îndepărtate, ale jaguarilor.

De Silva era, printr-o ciudată întâmplare, singurul pensionar al arestului din Valles. Alteori fortul era ticsit, dar de această dată delictele fuseseră parcă suspendate.

După câteva zile de adâncă deprimare, Fernando izbutise să-și mai ridice moralul. Era ceva mai odihnit și treptat energia de altădată îi revenea. După-amiază îl vizitase Margeritta, iar Renatto, paznicul, îi îngăduise să intre la el în celulă. Îi adusese un coșuleț cu mâncare, acoperit de un șervețel alb ca zăpada. La început i se păruse stânjenită, rece, dar pe urmă își dăduse seama că se lupta cu emoția care o sufoca. Era aproape sigură că doctorul îl ucisese pe bancher, dar îl implorase să angajeze un avocat și să invoce la judecată boala de care suferea.

Margeritta îi anunță sosirea lui Virgil Albin. Trăsese la hanul „Oliver Cromwell“, chiar în acea dimineață și se și apucase de cercetări. În ziua următoare trebuia să vină și el la închisoare. Vestea despre sosirea lui Virgil îi dădu lui Fernando o încredere nouă. Își amintea cum, la clinica de la Viena, colegul său era întotdeauna pus de colegi să descurce pricinile cele mai încâlcite.

Deodată, doctorul auzi un strigăt de uliu chiar sub geamul său. Era binecunoscutul semnal al lui Giulio, semnalul cu care îl întâmpinase de atâtea ori în pădure! Fernando se urcă pe scaun. De acolo putea privi prin geam în jos, până la drumul care ducea la fort. Lângă un boschet, se agita, în aburii înserării, o umbră.

— Ce-i cu tine, Giulio?

Nu izbuti să-i desluşească răspunsul.

Giulio se hotărî repede. Îşi scoase pantofii şi cu mare îndemânare se căţără într-un bananier. Ajunse repede la înălţimea ferestrei, cam la şapte sau opt metri de ea. Doctorul îi văzu ochii strălucind, ca nişte tăciuni aprinşi.

— Mă auziţi, signor Fernando? îl întrebă băiatul.

— Da, Giulio, te aud! spuse doctorul. Cum de-ai ajuns până aici?

— Am plecat astăzi în zori!

— Şi cum o să te întorci?

— N-aveţi grijă! spuse băiatul. Bine că v-am găsit. Vreau să vă spun din partea băieţilor – continuă Giulio – că niciunul nu vă crede vinovat! Altcineva trebuie să-l fi ucis pe afurisitul ăla de Possa. Poate Delida, care îl ştia plin de bani. O fi vrut să-l jefuiască... V-am adus ceva. Fiţi atent!

Giulio scoase din buzunar o mică pungă pe care o aruncă cu precizie uimitoare spre fereastra celulei. Dar punga nimeri într-o bară de fier şi căzu la picioarele zidului. Băiatul coborî din bananier, o luă, se urcă din nou şi a doua încercare fu încununată de succes. Doctorul desfăcu punga. Înăuntru se găseau pile de diferite mărimi, o coardă subţire, dar rezistentă, de coborâre, un mic ciocan, un cuţitaş – o întreagă trusă de evadare. Fernando zâmbi. De unde făcuseră rost copiii de toate acestea?

— Mulţumesc, Giulio! Îţi mulţumesc ţie şi celorlalţi că v-aţi gândit la mine... Nu ştiu încă ce o să fac...

— Vă mai arunc acum ceva! spuse Giulio. Un ghemotoc alb zboară prin aer şi ateriză în braţele lui Fernando. Era o sticluţă de gin şi un bilet pe care scria: „Curaj! îţi urează Matheo.“

— Tot papa Matheo a cumpărat şi sculele, de la oraş, explică Giulio. Trebuie să fugiţi! insistă el pătimaş. E nedrept să staţi la închisoare... Şi mai e ceva...

În clipa aceea, Fernando auzi paşii paznicului Renatto apropiindu-se şi-i făcu lui Giulio semn să tacă. Coborî iute de pe scaun şi se lungi în pat. Renatto aruncă o privire în celulă şi trecu mai departe.

— În noaptea omorului, tatăl lui Carlos a văzut-o pe Delida dând târcoale, după miezul nopţii, Turnului Verde. Pesemne că-l aştepta pe Possa... Mai este însă o pricină pentru care nu trebuie să amânaţi evadarea. I-am auzit chiar eu pe Fario şi Luca vorbind despre dumneavoastră. V-au pus gând rău, asta-i sigur! Vorbeau despre un anume Don Cristobal, care acum va fi foarte supărat de crima săvârşită.

„Las′ că-i arătăm noi tâlharului ăstuia de Silva“ – l-am auzit pe Fario spunând. „Al naibii, cum s-a băgat pe fir...“ adăugase Luca. Trebuie să vă feriți de ei!...

— Ce face Tim? întrebă Fernando, într-o doară.

— A urlat nopți la rând după ce ați fost arestat și hangița voia să-l împuște, fiindcă-i alungă clienții. Acum e mai liniștit. S-a împrietenit cu domnul Albin, care îl dresează ca la circ.

Din nou Fernando auzi pașii pazniculuí, care îi aducea probabil masa de seară. Duminica se serveau două mese.

— Acum, du-te, Giulio! zise el grăbit. Vine paznicul. Salutări copiilor și multe mulțumiri. La revedere.

— La revedere, domnule doctor! Dacă evadați, veniți la uzina noastră. V-am pregătit în pădure o ascunzătoare minunată!

2. O PREVESTIRE ÎMPLINITĂ

Pașii lui Renatto se auzeau tot mai clar pe lespezile culoarului, apoi cheia scrâșni în broască și ușa se deschise scârțâind.

— Tot ciorbă ți-au trimis și pentru seară! spuse plictisit paznicul, când intră în celulă. Îi puse apoi farfuria pe masă și ieși.

Fernando se bucură că rămâne singur. Simțea o mare mulțumire la gândul că avea prieteni care credeau în el și erau gata să-l ajute, cu orice sacrificii. După un timp, i se făcu foame. Îmbucă câte ceva din coșulețul Margerittei, apoi din ciorba adusă de Renatto și se întinse pe scândurile patului. Curând adormi.

— Aici trebuie să fie celula! auzi Fernando ca prin vis. Recunoscu vag vocea lui Luca, dar nu avu puterea să se smulgă din amorțire. Poate că încă mai visa. Apoi o altă voce, și mai aproape, cea a lui Fario:

— L-am izbit cum nu se putea mai precis. Sunt sigur că nici nu ne-a simțit apropiindu-ne.

— Asta nu-i rău, zise Luca. Mort nu-i, se vede. Mai respiră parcă.

— Dar nici nu se va dezmetici curând. Asta-i sigur!

Pașii ajunseseră în fața celulei. Fernando nu izbutise încă să se trezească bine, când cei doi bandiți năvăliră în celulă. Îl legară, înainte de a fi avut timpul să se împotrivească.

— Acum ia-o înainte, de Silva! spuse Luca, cu vocea lui groasă. Limuzina te așteaptă la poartă...

La capătul coridorului, lângă un scăunel răsturnat, zăcea paznicul. Alături, un drug de fier.

— Ce-ar fi să aranjăm amprentele? sugeră Fario.

— Fie! aprobă Luca.

Luca șterse cu grijă, folosind o batistă, drugul de fier cu care îl lovise pe paznic, apoi apăsă degetele mâinii drepte a doctorului pe el...

Mașina, un automobil negru, foarte scund, porni cu toată viteza, condus de Fario. Luca îi dădu doctorului să miroasă dintr-o substanță narcotică, apoi îi dezlegă mâinile și-i scoase călușul. Deși părea adormit, Fernando sesiza frânturi de discuție, fără să știe bine cine vorbea: „...Ia te uită ce coșuleț? Vrei puțin pui fript? În aranjamentul ăsta „delicat“ nu-i greu să recunoști mâna Margerittei... Ce-o să zică Don Cristobal? În loc

de păcătosul ăla bogat, i-l ducem pe nepricopsitul de doftoraș. Dar nici de Silva nu-i străin de toată afacerea, căci altfel nu s-ar fi grăbit să-l lichideze pe bancher... Nu-i rea treaba cu ghicitul gândurilor. Șeful o să se arate sigur interesat... Numai să fie în stare să învețe și pe alții... Cât mai e până la platoul Olero?...“

Fernando n-ar fi putut spune precis ce se petrecuse în perioada care urmase răpirii și cât durase călătoria sa. După drumul cu mașina, ajunseseră parcă într-un câmp. Auzise un țipăt de copil. Un elicopter venise, în plină noapte, și-i luase. Zgomotul motorului îi provocase o durere de cap îngrozitoare. Apoi coborâseră pe un mic aeroport, și fusese urcat, inert și totuși nu cu totul adormit, într-un avion. Din când în când, i se dădea cu sila să bea apă. La un moment dat, se gândi că era bine că Margeritta scăpa de el. Din avion îl băgaseră parcă într-o șalupă, apoi într-o altă mașină, care alerga cu o viteză nebună. În mașină începu deodată să se dezmeticească, dar căută ca nimeni să nu observe acest lucru...

3. DOCTORUL ALBIN „RECUNOAȘTE TERENUL“

Față în față, la o masă a hanului, Virgil și Margeritta discutau. Tim îi privea atent, întorcând capul de la unul la celălalt. Papa Matheo moțăia abătut după tejghea.

Virgil Albin era un bărbat de vreo treizeci de ani, scund și slab, cu fața prelungă și nas subțire, cu trăsăturile foarte precis conturate. Inspira, de la primele cuvinte, o mare încredere. În cele trei zile de când trăsese la han, își făcuse o sumedenie de prieteni. Deși dispariția lui Fernando de la închisoare îi încurca foarte mult socotelile, răspunse fără ocol Margerittei:

— Un lucru să-ți fie clar, domnișoară! Oricâte amprente se vor mai găsi, oricâte dovezi de tot felul ne vor fi puse în față, ele trebuie abia interpretate.

— Dar boala lui? întrebă, chinuită, Margeritta.

— Sacrificiul pe care l-a făcut pentru știință l-a costat într-adevăr scump. Crimele par să confirme teama lui supremă, aceea de a putea fi subjugat de o voință criminală. Dar, în primul rând, crimele comise în stare de inconștiență nu sunt crime, ci acte ale demenței. Și apoi rămâne să fim convinși de ele.

— Aveți dreptate. Dumneavoastră vorbiți așa de limpede... Atacarea paznicului pare totuși sigură...

— Dumneata presupui, ca și poliția, că Fernando n-a reușit să pileacă zăbrelele și atunci, exasperat, a atacat paznicul, când acesta i-a adus cina. Amprentele i-au fost doar găsite pe drugul de fier.

— Poate că sub influența cine știe cărui criminal...

— Vezi, domnișoară Margeritta, întâmplările astea duc atât de precis spre Fernando, încât mi se par „aranjate“. Cu toată boala lui, nu-mi vine să-l cred capabil de orice. A căzut victimă experiențelor sale telepatice – de acord. Este uneori subjugat de persoanele de la care îi vine fluxul mintal – înțeleg. Dar este foarte posibil ca, în fața unor acte grave, conștiința lui să se răzvrătească. Am o mare încredere în el, domnișoară!

— Unde o fi acum? întrebă, după o pauză Margeritta.

— Nu cred în dispariții fără urme. Totu-i să le găsești – și le vom afla!

— Ce bine că ați venit! izbuti să spună, încurajată și emoționată, fata.

— Ascultă, domnișoară Margeritta! Despre Fario și Luca nu se

știe nimic? Au dispărut pur și simplu?

— Da, domnule Albin. Dacă îmi amintesc bine... cu o zi înaintea evadării. Iar Giulio, care i-a dus lui Fernando trusa de evadare, a plecat cam tot atunci și s-a făcut și el nevăzut.

— Asta e important...

— Trusa a fost găsită în celula lui Fernando? întrebă Margeritta.

— Da. A fost găsită. Deci Giulio a ajuns la Fernando... Iar apoi, s-a produs atacul asupra pazniculuișipatru oameni au dispărut: Luca, Fario, Fernando, Giulio.

Pentru mâine la ora douăsprezece, adăugă Virgil, am fost chemat la comisariat. Sunt probabil supărați că mă amestec în cercetările lor... Aveți un nou comisar, pe signor Rimini... Înainte de-a mă duce acolo, vreau să recunosc terenul în „Turnul Verde“.

— E sigilat din ziua crimei, dar are și o intrare secundară, prin pivniță. Doriți să vă duc chiar acum acolo?

Virgil Albin simți o durere atât de năprasnică în genunchi, încât îi veni să strige, dar izbuti să se stăpânească. Se lovise de o bară metalică așezată de-a curmezișul în pivniță... De fapt, de ce nu strigase? „Turnul“ era doar pustiu. În sfârșit, dădu de scara de care îi vorbise Margeritta. Pe aici trebuia să ajungă în vestiar. Începu să urce, prudent, treptele. Numără douăzeci și patru, până ce atinse o mică platformă. Îndreptând lanterna în sus, zări trapa. Dădu să o ridice, când i se păru că de sus răsună un țârâit ușor... Poate că se înșelase... Trapa se lăsă lesne deplasată și Virgil fu dintr-un salt sus.

Cu lanterna aprinsă, străbătu vestiarul. Deodată, țârâitul răsună iar, urmat de trei semnale sonore. Zgomotul venea dinspre etaj. Acolo se aflase, după spusele Margerittei, biroul lui Fernando. Virgil trecu lanterna pe fază mică și urcă scara fără zgomot. Când ajunse la capătul ei, zări o lumină gălbuie venind dintr-o încăpere a cărei ușă era întredeschisă. Stinse lanterna și începu să înainteze într-acolo. Pe neașteptate, podeaua scârțâi atât de puternic, încât Virgil încremeni. Dar nu se întâmplă nimic și doctorul păși cu prudență mai departe. La câțiva pași de ușă, se opri iar. Recunoscu, prin ușa întredeschisă, biroul descris de Margeritta.

Doi bărbați ședeau lângă un aparat portativ de radioemisie, instalat pe o masă prelungă. Unul dintre ei, un individ corpolent, aproape cilindric, tocmai îl închidea, spunând:

— Comunicația a fost pe cinste, de data asta, Alfredo!

— N-am făcut mare lucru, Manuel. Tu ai aranjat grozav lovitura

asta a „Pumei“. Magistral! Alfredo clipea des și întorcea mereu capul spre stânga, într-un tic nervos. Introduse aparatul de emisie într-o valiză.

— Știi, Alfredo, și evadarea asta a lui de Silva s-a potrivit de minune. Acum vinovăția doctorului apare poliției evidentă. Lui Manuel îi plăcea să se asculte. Intercala, uneori, în vorbirea lui o pauză semnificativă, pentru a da mai multă importanță cuvintelor care urmau.

— Așa-i, spuse Alfredo. Iar noi ne-am îndeplinit misiunea. L-am atras în cursă pe Possa și a venit aici cu tot ce trebuia.

— Și asta fără nicio belea, notează bine!

Se auzi o pocnitură slabă. Virgil fotografiase.

— Bănuiala mea, observă Manuel într-un târziu, este că Luca și Fario tot pe bancher îl așteptau. Știau probabil și ei că avea un bun prieten pe insulă, la care nu se putea să nu vină până la urmă. Inițial or fi vrut și ei să-l momească, dar n-au reușit.

— Noi n-am făcut de fapt decât să accelerăm sosirea lui, cu scrisoarea noastră. Dac-am da de ea, totul ar fi în regulă. Nu cred s-o fi lăsat la Sao Paulo.

Alfredo închisese valiza. Stinseră lampa mică, de birou și o porniră spre ușă. Manuel mergea înainte, cu o lanternă rotundă în mână. Virgil se trase repede înapoi, în întuneric.

Peste câteva clipe, răsună zgomotul trapei și o beznă profundă coborî. Virgil aprinse lanterna și pătrunse în odaia pe care o părăsiseră Manuel și Alfredo. Cercetă îndelung fiecare ungher și luă câteva dintre hârtiile pe care Fernando le lăsase în sertarele biroului. Când ieși prin pivnița turnului era aproape de miezul nopții. O splendidă lună plină domina priveliștea de piatră. Nu făcuse decât puțini pași spre hanul „Oliver Cromwell“, când ceva alb, care scânteia printre bolovani, îi atrase atenția. Se aplecă curios. Într-un plic se afla un bilețel pe care erau scrise câteva cuvinte. Le citi pe nerăsuflate:

„Dragă Mario!

Te aștept joi seara la Arilla. Vino neapărat, cu tot ce trebuie.

Al tău
Theo“

Virgil înțelese că era tocmai scrisoarea la care se referise Alfredo. Băgă prețiosul document în portvizit. Se ocupase, ca psihiatru, de grafologie și nu îi fu greu să stabilească, de la prima vedere, că scrisul era

contrafăcut. Biletul semnat „Theo“ nu fusese scris de acesta. Poteca spre han, pietruită cu lespezi de rocă vulcanică, strălucea ca un colier de nestemate în bătaia astrului nopții. Cine putea fi Theo, omul al cărui nume fusese folosit, evident, pentru atragerea lui Possa? Fără să știe de ce, Virgil își aminti de portretul unui demnitar al insulei, pe care îl zărise pe undeva. Poate că era doar o coincidență.

Ce urmăriseră Manuel, Alfredo, Fario, Luca – toate aceste personaje deocamdată misterioase? Care era adevărul în legătură cu dispariția din închisoare a prietenului său? Încetul cu încetul, începu să întrezărească adevărul și își contura planul. Știa ce are de făcut și acest lucru era foarte important.

Luna se ascunse după un nor și întunericul coborî deodată peste insulă.

4. CONDORII

Se însera.

Automobilul alerga pe şoseaua spălată de ploaia care tocmai contenise, după ce căzuse ore întregi, torenţială. Fario conducea maşina cu destulă stângăcie, redresând-o cu greu, când derapa. Uneori frâna atât de brusc, încât Luca şi Fernando, care şedeau în spate, erau aruncaţi înainte ca nişte saci. Şi deodată, la o frânare neaşteptată, şocul îl trezi cu totul pe Fernando. Paralizia voinţei şi a simţurilor dispărură în câteva secunde. Primul lucru pe care îl auzi clar fu o cavalcadă de înjurături, întregită de cuvintele lui Luca:

— Halal şofer! Iar era să ne bagi în şanţ, nenorocitule!

Fernando, pe care smucitura îl zvârlise spre speteaza din faţă, se trase înapoi, ajutat de Luca. Închise ochii, ca şi cum ar mai fi fost ameţit de narcotic. Alături de el era Luca, colosul cu chipul prelung, în faţă – Fario – mic şi gras, cu obrazul asimetric şi ochii şireţi. Îşi amintea de trupul lui Renatto, paznicul, de amprente, de primul drum, destul de scurt, cu maşina, apoi de călătoria cu elicopterul şi avionul...

— Grozav narcotic! spusese tocmai Luca. Domnul de Silva e într-o stare „ideală“. Nici nu doarme, dar nici nu-i stânjenitor...

...Ce urmase apoi, după călătoria cu avionul? Era esenţial să ştie unde îl târâseră! Unele date, care îi rămăseseră în minte, se contraziceau parcă.

Avionul aterizase, în plină noapte, după ce trecuse peste culmile crenelate al unor munţi gigantici, pe un aerodrom de platou, improvizat într-un loc arid. Deasupra lor se roteau nişte păsări mari, cu gâturi foarte lungi şi ciocuri încovoiate, probabil condori. Fernando îl auzise de câteva ori pe Luca vorbind despre Los Angeles. Coborâseră cu un jeep spre vale, iar lângă marginea drumului se zăreau nişte luminiţe ciudate, despre care Fario spusese că proveneau de la licurici uriaşi. Ajunseseră la un râu, unde îi aştepta o şalupă, cu care călătoriseră un timp. Cum se chema râul? Nu-şi amintea. Ştia doar că numele era alcătuit din silabe indentice. Caio-Caio? Palo-Palo? Dacă şi-ar aminti, ar şti poate unde se află acum! Şalupa se oprise, după o cursă nu prea lungă. Acostaseră în apropierea unui pod. Urcaseră sus, până la autostradă. Acolo îi aştepta o altă maşină. Când se urcaseră în ea, Fario întrebase:

— Şi pe urmă ce-o să facem cu el, bătrâne?

— Depinde! observase, râzând, Luca. Dacă şeful e de părere că

ne poate fi de folos, îl mai jucăm. Dacă nu...

De atunci, goneau pe șosea – „mereu spre sud“, cum îl auzise în câteva rânduri pe Fario spunând. Vegetația devenea tot mai densă. Treceau pe lângă păduri înalte, cu înfățișare tropicală. Spuseseră iar ceva despre Los Angeles. Ploua, o ploaie deasă, aproape neîntreruptă. Când opriseră, ca să ia benzină, cineva li se adresă pe nemțește. Mâncase atunci cu poftă niște sandvișuri, cu ochii pe jumătate închiși. Pe urmă, porniseră mai de parte. Și din nou, la o barieră, auzise un motociclist apostrofându-l în limba germană pe Fario, care îl lovise: „Hergott, du Unbeholfener!“[1] Și iarăși ploaia, pădurile înalte, strigătul strident al unei păsări necunoscute, clădiri cu o arhitectură aducând cu cea germană!

Faptele păreau contradictorii: Los Angeles se afla în Statele Unite, dar o regiune compact locuită de germani nu cunoștea în California. Să-l fi dus în Germania? Ce păcat că nu-și aducea aminte de numele, alcătuit din două silabe identice, al râului pe care navigaseră. Fario îl pomenise de câteva ori...

Luca duse sticla de coniac la gură și trase o dușcă.

— Ai grijă, să nu te miroasă Don Cristobal! zise Fario, care-l zărise în oglindă.

— Tacă-ți gura! veni scurt răspunsul.

...Acum Fernando știa de ce îl răpiseră! Credeau că el îl ucisese pe bancherul Possa, cu care bandiții aceștia aveau o socoteală. De fapt, nici el nu știa cine îl omorâse.

— Yeco! Uite un stol întreg de păsări Yeco, bătrâne! spuse Fario, arătând spre niște zburătoare care scoteau strigătele stridente remarcate mai demult de doctor.

Pasărea Yeco! Fernando învățase despre ea în liceu. În ce țară trăia? Parcă în... Își aminti deodată și numele râului pe care navigaseră mai înainte cu șalupa: Bio-bio. Acum totul era limpede: se afla în Chile! Bio-bio era un mic râu navigabil, din provincia cu același nume, unde se găsea și orașul Los Angeles, cel chilian și nu cel din S.U.A.! Iar mai la sud, unde ajunseseră apoi cu mașina, se afla „La Region de Los Lagos“, unde o mare parte a populației era alcătuită din germani. Unii veniseră aci încă din secolul al XIX-lea și ajunseseră cu timpul să alcătuiască un nucleu omogen, care rezistase asimilării, așa-zisa „regiune de imigrație germană“. Pădurile erau aci vestitele „selvas“ chiliene, mari păduri tropicale și precipitațiile se ridicau pe alocuri la cinci metri anual, deoarece norii venind dinspre Pacific întâlneau bariera Cordilierilor de coastă și erau obligați să-și deșerte încărcătura lichidă. Își aminti deodată

de profesorul său de geografie, care le povestea în glumă că aici plouă... 13 luni într-un an.

Note:

1. Dumnezeule, neajutorat mai eşti! (în limba germană)

5. SINGURA SCĂPARE

Înserarea coborâse de-a binelea. Primul gând al lui Fernando fu să vorbească cu răpitorii săi. Voia să le spună că de fapt el nu știe nimic despre Possa, iar dacă-l ucisese o făcuse sub influența unor forțe pe care nu le cunoștea. Dar îl vor crede oare? Și apoi, asta însemna să se dea de gol că se trezise! Cât timp îl considerau încă amorțit, avea față de ei un oarecare avantaj, mai ales că se simțea odihnit și puternic, capabil să acționeze.

În fața mașinii, puțin spre stânga, zări printre pleoapele întredeschise silueta unui vulcan cu conul alb. Pe marginea drumului apăruse o pancardă, pe care scria „Valdivia“. Valdivia, își aminti el, era numele unei provincii din „La Region de Los Lagos“.

Luca mai trase o dată din sticla de coniac și începu să-i dea lui Fario sfaturi. Glasul i se cam împleticea.

— Bagă-ți mințile în cap, Fario... ne apropiem de Villa Rucos. Don Cristobal va face spume la gură că ne-a scăpat Possa. Să-l prezentăm pe doctorul ăsta ca pe-un tâlhar de primul rang, a cărui capturare ne va prilejui mari lovituri. Să-i lăudăm talentul în ce privește ghicirea gândurilor, să explicăm ce poate aduce asta... Și pe urmă trebuie să-l ajutăm pe șef să-i stoarcă mărturia.

— Ascultă bătrâne... dar dacă n-are nimic de spus?

— Ai uitat de misiva către Possa? Cea pe care ai șterpelit-o la poșta din Arilla și pe care până la urmă ți-a furat-o?

— E drept. Nu-s însă chiar sigur că el era expeditorul. Am luat-o din teanc. Poate că altcineva a dus-o la poștă.

— Cine altcineva? Faci pe prostul! Pe urmă, nu l-a ucis el pe bancher, după ce l-a atras cu scrisoarea în cursă?

— Așa-i, Luca! Să nu crezi că mi-e milă de el. L-aș curăța și acum, pe cinstea mea, dar mai bine să-i vină șeful de hac.

Începuse din nou să plouă mărunt.

— Îți amintești de băiatul acela? spuse Luca râzând. Se ascunsese în portbagajul mașinii!

Lui Fernando i se strânse inima.

— Al naibii! replică Fario. Era Giulio, „prietenul“ lui Silva. Abia când a vrut să se strecoare și-n elicopter l-ai prins.

— Așa-i!

— S-a luptat cu tine ca un diavol, bătrâne!... Bine că eram eu pe

acolo și te-am scăpat... De fapt, nici n-am vrut să-i crăp mucosului capul. Dar de ce s-a băgat în treburile noastre?!

Un nod i se așezase lui Fernando în gât, sugrumându-l aproape.

Spre sud se distingeau luminile unui oraș și câtva timp automobilul goni spre ele. Fernando înțelese că era în mâinile unor criminali periculoși și că trebuia să acționeze în legitimă apărare. Ritmul mașinii parcă scanda „Asasinii lui Giulio“, „Asasinii lui Giulio“...

— Ai grijă, Fario! Încetinește. Trebuie îndată să cotești spre Villa Rucos! spuse Luca.

— Există o singură scăpare! se gândi Fernando. Lupta deschisă cu cei doi gangsteri ar fi fost inegală, imposibil de susținut în condiții normale și nici n-ar fi știut cum s-o înceapă. Era nevoit să provoace o recepție telepatică. Trebuia să pătrundă în gândurile unuia dintre oamenii cu care se afla, să-i asimileze personalitatea, astfel ca să învețe de la el cum să procedeze. Pe care să-l aleagă? Pe cel mai puternic și abil – pe Luca. Unde avea să-l ducă această nouă cădere? Nu putea ști. Dar altfel era pierdut.

— Încetinește, Fario! spuse Luca. Intrăm în cotitură...

— Tipul e tot amorțit? întrebă Fario. Trecem îndată pe lângă clădirea motelului, unde e foială mare. Ia fă-i proba!

Doctorul își încordă toată energia. Simți o împunsătură de ac, apoi acul se răsuci îndelung în carne. Izbuti să nici nu tresară.

— E-n regulă, Fario! spuse Luca.

Luminile orașului erau acum foarte aproape, la cel mult șapte sau opt kilometri, iar în mașină mirosea tare a coniac. Când automobilul coti, doctorul își concentră, cu toată intensitatea, atenția receptivă spre omul din dreapta sa. În câteva clipe, fluxul mintal al acestuia îl invadă, până ce îl copleși. O prăpastie se deschise! Era acum altul: un individ șiret, brutal, fără scrupule. Își simțea ochii neîndurători, pumnul greu. Știa că trebuie să-i facă inofensivi pe bandiți, apoi să fugă spre orașul pe care-l zărise. Simțea o sete cumplită de răzbunare. Oamenii aceștia îl uciseseră pe Giulio, se pregăteau să-l tortureze, să-l omoare pe el! În Fernando creșteau impulsuri pătimașe, se ridica o forță nebănuită, de nestăpânit.

Și deodată, pumnul doctorului se abătu, năprasnic, spre Luca. Sângele îi țâșni acestuia din arcada stângă, stropindu-i mâna. Îl văzu prăbușindu-se pe spate, apoi revenindu-și neașteptat de repede. Silva ghici intenția lui Luca de a duce mâna dreaptă spre revolver. O apucă într-o strânsoare de fier și luă micul pumnal pe care recepționase că banditul îl are în haină. Când Luca îl văzu sclipind, încercă să-l lovească în față cu

pumnul stâng. Dar coniacul îl slăbise și lovitura nimeri alături, abia atingându-i doctorului urechea. Fernando ridică mâna înarmată, dar pumnalul nu se înfipse în trupul banditului. În timp ce arma se precipita, o licărire de luciditate îl opri pe Fernando de la crimă, făcându-l să întoarcă lama în sus. Îl lovi pe Luca cu mânerul pumnalului, de mai multe ori, până când acesta nu mai mișcă.

Fario oprise mașina. De Silva coborî și îl aștepta calm. Știa că avea acum expresia lui Luca. Banditul coborî. Când îl zări pe doctor, strigă înnebunit: „Ești Luca sau de Silva? și fără să aștepte vreun răspuns, începu să fugă de-a lungul drumului, spre clădirea motelului. După vreo câțiva pași, se întoarse pe jumătate spre doctor, dar Fernando îi ghici intenția cu o fracțiune de secundă mai înainte și se feri. Fario trase, dar nu nimeri. Continuă apoi să fugă, sări peste șanțul drumului și se pierdu în desișul pădurii tropicale.

Doctorul îl scoase pe Luca din mașină. Continua să se afle în nesimțire. Se urcă apoi la volanul mașinii, întoarse, și-n câteva clipe ieși din nou în șoseaua mare. Dinspre pădure se auzea urletul unor fiare. Poate că descoperiseră trupul lui Luca. Poate că îl atacaseră pe Fario.

Mașina se apropia de oraș. Din depărtare se zărea acum portul. Era Valdivia, o localitate de vreo cincizeci de mii de locuitori, însemnat centru al vânătorilor de balene chilieni.

În Fernando se desfășura o luptă grea. Acum era Luca. Se gândea ce „lovituri„ poate da prin oraș. Se bucura la gândul că ar putea jefui o ceasornicărie sau un magazin de bijuterii, a căror așezare Luca i-o transmisese. Știa cum va lovi pe toți cei care i s-ar fi pus în cale, știa unde va duce apoi marfa ca s-o vândă. Dar, în același timp, eul său nu se topise cu totul: veghea și lupta să se smulgă din ghearele fantomei lui Luca, avertizându-l asupra grozăviilor de care devenea capabil dacă nu reușea.

Orașul era la mai puțin de un kilometru, când doctorul simți cum strigoiul bate în retragere. Totul începu odată cu cutremurul care zguduise la un moment dat pământul, fără să fi avut însă vreo legătură directă cu acesta. Impulsurile lui Luca pieriră până la urmă cu totul din el. Îi părea bine că nu-l ucisese, chiar dacă această crimă ar fi fost cu totul scuzabilă.

6. CONCERTUL

Maşina intrase în Valdivia. Oraşul mai purta încă urmele marilor cutremure din ultimii ani. Acestea distruseseră majoritatea clădirilor şi îl transformaseră, prin scufundarea litoralului, într-un port natural, capabil să primească nave cu un deplasament de 5000 de tone. Automobilul trecea printre ruine şi construcţii noi. Doctorul se uită la ceas. Era opt fără un sfert, seara. Se simţea eliberat de o povară uriaşă şi era hotărât să nu mai repete niciodată experienţa din maşină, reluându-şi eforturile de a se elibera din boală.

Primul său gând fu să telefoneze la hanul „Oliver Cromwell“. Opri maşina şi-l întrebă pe un metis între două vârste unde era poşta. Acesta începu să-i explice, dar deodată Fernando înţelese cu spaimă că începe să-i recepţioneze fără să vrea fluxul mintal. Apăsă pe accelerator, abandonându-l năuc pe trotuar. Intrase deci din nou în starea de suprareceptivitate psihică pe care o cunoscuse la Ciudad de Mexico, când boala se dezlănţuise?

Colindă multă vreme cu maşina prin oraş. Oare Luca se trezise şi pornise în urmărirea lui? Capul îi zumzăia ca un stup de albine. Gândurile trecătorilor îl învăluiau, ca o uriaşă pânză de păianjen. Deodată, un poliţist îi făcu semn să oprească. Se sperie, gândindu-se că îl va legitima. În realitate, îi ceru doar să retragă maşina într-un gang. De-a lungul arterei principale, de ambele părţi, se strânseseră mulţi oameni. Oraşul era tocmai vizitat de şeful unei junte dintr-o ţară vecină. Maşina oficială apăru. Tiranul stătea în picioare şi saluta în toate părţile. Pieptul, cu trei rânduri de decoraţii aurii, îi crescuse parcă, umflat de vanitate şi siguranţă de sine. „Eu! Eu, eu! – îi transmitea lui Fernando fluxul mintal al dictatorului. Sunt mai înţelept decât ceilalţi oameni, ştiu mai bine ce anume au nevoie decât ştiu ei. Nu mă interesează simţirea şi vrerea lor. Eu judec şi hotărăsc pentru toţi. Sunt un titan. Eu, eu, eu, eu... “ Îşi astupă urechile şi închise ochii, dar fluxul persistă, până ce tot convoiul de maşini trecu. Fernando se gândi că ar fi fost îngrozitor să nu poată scăpa de el, mai îngrozitor decât fusese identificarea cu Luca. Luca ucidea câţiva oameni. Tiranul comitea genociduri, îngenunchind cugete şi voinţe, tot ce-i mai bun în oameni...

Parcă automobilul pe o stradă dosnică.

La un moment dat, se simţi cuprins într-un puternic flux muzical, fără să ştie de unde venea. I se părea că execută la vioară un adevărat

concert, într-un ritm înadins accelerat, ca să-l trăiască integral în numai câteva minute. Simțea, ca și cum el ar fi fost executantul, fiecare trăsătură de arcuș, fiecare vibrație a degetelor; îl vedea pe dirijor indicându-i intrările. Când ajunse la Ciaccona lui Bach, dintr-un gang întunecos se ivi un om. Era de statura lui, numai cu puțin mai scund, dar șchiopăta ușor. În mâna dreaptă ținea un baston cu mâner de argint, iar în stânga cutia unei viori. Atunci înțelese. Psihicul acestui om îl subjugase, chiar înainte de-al zări. Lui Fernando i se părea că execută mai departe Ciaccona, în timp ce îl privea hipnotizat.

Ceea ce a urmat s-a petrecut fulgerător. Doi indivizi s-au năpustit, din umbra unei case, asupra violonistului. Unul l-a imobilizat, iar celălalt l-a lovit cu un obiect greu în cap. Fernando simți că i se despică lui în două capul. Omul nu avu timp nici să țipe. Îl scotociră prin buzunarul hainei, luară ceva și apoi fugiră...

Visa sau trăia aievea această dramă? Nu știa sigur. Dar se simțea Kurt Dietrich, un artist din Zürich, venit să dea concerte la Valdivia.

Mai târziu și-a amintit ca prin negură ce s-a întâmplat în ceasurile următoare. A coborât din mașină. Șchiopăta ușor, exact ca celălalt. Fernando l-a privit pe violonist și i s-a părut că se uită într-o oglindă. Kurt Dietrich era mort. I-a scos hainele și le-a îmbrăcat. I-a luat bastonul cu mâner de argint. Cadavrul l-a târât până la canalul din apropiere și l-a aruncat acolo, fără să știe de ce. Apoi a pornit spre sala de concert, strângând cutia viorii sub braț. Știa că fiecare gest al său era al lui Kurt Dietrich.

În sfârșit, a ajuns. Când de Silva, alias Dietrich, a apărut pe scenă, în sală au izbucnit aplauze puternice, apoi cineva din primele bănci a șoptit: „Parcă s-a bronzat“, iar altcineva i-a răspuns: „O fi făcut plajă la Vina del Mar“. Dirijorul a ridicat bagheta și orchestra a pornit. După ce a cântat concertul pentru vioară și orchestră de Beethoven, a auzit pe un flautist șoptind: „Ce schimbat este!“ „Eu îi recunosc fiecare mișcare“, l-a contrazis suflătorul de alături. I s-a părut că dirijorul l-a privit într-un mod ciudat, dar în timp ce publicul îl ovaționa, i-a strâns mâna cu căldură, spunându-i: „Wunderbar, Herr Dietrich!“[1]

A fost un triumf. După aceea, de Silva a participat la o masă dată în cinstea sa. A ținut și un toast, dar nu-și amintea ce-a spus. Un singur lucru ținea minte. În fața sa ședeau două femei de o rară frumusețe, care îl învăluiau în priviri calde, admirative. Cu una a și dansat. Dar cu cât se uita mai mult la ele, cu atât mai puternic în minte îi apărea o siluetă grațioasă, care se profila pe un geam translucid, undeva departe, într-o

altă lume. Nu-și amintea însă numele ei.

Dimineața se trezise la principalul hotel din Valdivia, într-o cameră cu mobilă veche, spaniolă. Se simțea obosit, cu capul greu...

Note:

1. „Minunat, domnule Dietrich!“ (în limba germană)

7. MAŞINA NEAGRĂ

Delida Alvarez avea motive să fie mulţumită. Hanul era înţesat de oaspeţi, fişierul i se îmbogăţea, iar încasările atingeau sume neaşteptate. Ca-ntotdeauna în asemenea împrejurări, îl angajase temporar şi pe José, lustragiul din Valles, care o ajuta pe Margeritta la curăţenie şi la servit. Şi totuşi, hangiţa nu se simţea în apele ei. De când doctorul de Silva fusese arestat, nimeni n-o mai văzuse bine dispusă. Era nervoasă şi-şi revărsa adesea arţagul asupra lui Matheo, a Margerittei, a lui José, ba chiar şi-a clienţilor. Omul acesta lăsase un gol mare în urma lui. Îi dăduse, e drept, multă bătaie de cap, dar o şi impresionase prin ţinuta lui demnă şi hotărâtă. Înţelegea acum, în sfârşit, că de Silva era un om deosebit, care se luptase cu o forţă uriaşă, o urgie, pe care căutase s-o alunge.

În dimineaţa aceasta, hangiţa se sculase anume mai devreme, ca să-l pândească pe Virgil Albin când va coborî să-şi ia ceaiul. La ora şapte exact, doctorul îşi făcu, ca întotdeauna, apariţia.

— Bună dimineaţa, signora! spuse el prietenos şi se aşeză la masa obişnuită, din colţul de lângă fereastră.

— Bună dimineaţa! veni grăbit răspunsul Delidei. În cinci minute ceaiul e gata!

Virgil scoase agenda şi începu să schiţeze ceva în ea. Pe faţa lui prelungă, trăsăturile puternic marcate conturau o mare concentrare. Cât n-ar fi dat Delida să ştie ce scria acum, şi mai ales ce gândea! Când îi aduse ceaiul, cu obişnuitul corn cu nuci, hangiţa se aşeză în faţa lui. Îl fixă cu o curiozitate atât de avidă, încât Albin nu se putut reţine să zâmbească.

— Râdeţi de mine! spuse Delida, înciudată. Dar eu nu mai am linişte. Doctorului de Silva i s-a făcut o mare nedreptate! Ştiţi unde e? mai întrebă ea. M-aş bucura să-mi spuneţi că într-adevăr a evadat.

Albin nu răspunse imediat. Îşi termină liniştit gustarea de dimineaţă, apoi spuse:

— Încă puţină răbdare, signora Delida! Sper să aflăm totul foarte curând. Promit că o să vă ţin la curent!

De afară se auzi zgomotul unui automobil. Era maşina pe care o chemase chiar el.

Tim îl conduse pe Virgil până la maşină, cu lătrături care-i cereau insistent să nu fie uitat. Albin îi făcu semn şi câinele urcă bucuros în automobil.

— Bună ziua, signor! spuse șoferul. Dumnezeu cu noi.

Mașina, un Ford vechi de cel puțin treizeci de ani, dar foarte bine întreținut, porni imediat la vale.

— În cât timp putem fi la Valles? întrebă Virgil.

— În jumătate de oră, răspunse șoferul.

— Perfect. Deci la ora nouă fără un sfert. Acolo mă lași să-mi fac singur treburile cu mașina, așa cum ne-am înțeles. La orele două sunt înapoi, în fața hotelului și mă aduci iar încoace.

Virgil își revăzu încă o dată planul în minte: hotelul din Valles, apoi închisoarea, în sfârșit, la ora 12, comisariatul.

La hotelul din Valles se despărți de șofer. Câinele rămase în mașină, iar Virgil coborî și intră în vorbă cu portarul. O hârtie de zece dolari îl ajută să afle că doi indivizi, cu semnalmentele lui Fario și Luca, înnoptaseră la hotel în ajunul dispariției lui Fernando. Se înregistraseră sub nume false. Dimineața, în fața hotelului, îi așteptase un automobil negru, scund, cu numărul acoperit de praf. Mai mult nu putu afla. Plecă apoi spre închisoarea de lângă Valles. Drumul era înecat în colb, căci nu plouase de mai multe zile. Ajunse în puțină vreme acolo. Noul paznic se afla în prag. Îl înlocuia pe Renatto, care se afla internat în spital.

— Niciun pensionar, papa Gonzales? întrebă Virgil prietenos, coborând din mașină.

— Nici unul! răspunse amabil bătrânul. Abia mâine mi-i aduce pe primii doi, niște bătăuși din Telcuan. Dar... dumneata de unde mă știi?

— Cine nu-l cunoaște pe papa Gonzales? spuse Albin, deși abia în dimineața aceea îi aflase numele. Îmi îngădui să vizitez închisoarea? Sunt ziarist și mă interesează evadarea lui de Silva.

— Aha! Doctorul acela... De ce să nu vă las? Închisoarea e doar pustie... Tutun aveți? întrebă papa Gonzales.

— Cum să nu! spuse Virgil. Uite o cutie care o să-ți placă.

Albin cercetă îndelung fortul. Bătrânul îi dădu toate lămuririle, pe cât le cunoștea. În celula lui Fernando, Virgil studie cu atenție gratiile ferestrei. Zăbrelele nu purtau nicio urmă de pilire. Deci Silva nici nu încercase să folosească trusa de evadare! Albin se interesă apoi de poziția în care fusese găsit Renatto. Privi îndelung locul și făcu câteva măsurători. Părea satisfăcut de rezultat. Când ieși afară din clădirea închisorii, îi mulțumi lui papa Gonzales.

Era ora unsprezece și soarele dogorea puternic. Chemă câinele, care șezuse până atunci în mașină și-i dădu să miroasă o bluză ruptă a lui Giulio, pe care și-o procurase de la Arilla. Tim se duse mai întâi la

bananierul pe care băiatul se cățărase și adulmecă îndelung acolo. Apoi, la îndemnul lui Virgil, porni mai departe, cu botul în pământ. După vreo douăzeci de metri, se opri iar. Acolo se vedeau vag urmele unei mașini care trecuse printr-un pământ cleios. Doctorul reveni la intrarea închisorii și îi dădu câinelui să miroasă o cămașă a lui Fernando. Tim recunoscu mirosul și începu să latre agitat. Urmele nu le găsi însă imediat. După câteva minute le descoperi totuși și îl duse pe Victor Albin tot la locul unde se distingeau semnele cauciucurilor imprimate în pământul cleios...

8. MANUEL BUSCHETTI

— Vă mulțumesc că v-ați prezentat atât de prompt la noi.

Cuvintele acestea fuseseră rostite cu o amabilitate ușor afectată de către comisarul Flavio Rimini. Subcomisarul Vargas ieșea tocmai, cam indispus, din birou.

— Unii oameni au oroare de comisariate și de polițiști, continuă el. Nimic mai greșit. Ca în orice profesiune, există oameni și oameni. Funcțiunea pe care o îndeplinim în organismul social este de așa natură, încât nicio societate nu se poate lipsi de noi!

Virgil Albin încuviință și îl privi cu atenție pe comisar. Avea o față lată, de o mare mobilitate, în care jucau fără încetare doi ochi prelungi, aducând cu tipul japonez.

— Era și firesc să răspund chemării dumneavoastră, spuse Virgil, corect și ferm. Să știți însă că sunt în perfectă ordine cu pașaportul, inclusiv vizele de rigoare.

— Nici nu mă îndoiesc! observă comisarul. Sunteți un om al datoriei și ordinii... Voiam totuși să discut cu dumneavoastră... să vă fac, într-un fel, o recomandare...

— Vă ascult! spuse lapidar Virgil.

Comisarul purta în mâna stângă un inel de aur, cu o efigie reprezentând un vechi castel spaniol. Bătu ușor în inel cu arătătorul mâinii drepte, cu un gest care-i era probabil obișnuit, apoi zâmbi larg.

— Oricât de îndatoritori suntem aici față de turiști, trebuie să vă spun că acțiunea dumneavoastră de... detectiv amator... contravine normelor noastre. Sunt informat că ați întreprins o cercetare personală privind crima prietenului dumneavoastră, doctorul de Silva.

— Exact, domnule comisar, spuse Albin, de Silva îmi este prieten, bun prieten.

— De ce nu lăsați ca cercetările să-și urmeze cursul? Afacerea este cât se poate de limpede. Nu văd cine s-ar mai putea îndoi de vinovăția doctorului Fernando de Silva!

— Eu, de pildă, domnule comisar. Am serioase dubii.

— Bine, dar sunt atâtea probe evidente! Ceea ce nu cunoaștem încă sunt mobilurile. Vocea lui Rimini exprima o convingere fermă. Și continuă: Să reconstituim, dacă doriți, lucrurile: Doctorul de Silva sosește, aparent, fără un scop precis, la Arilla. Închiriază „Turnul Verde“, prielnic prin izolarea lui, și-l momește, probabil printr-o scrisoare, pe

bancherul Mario de Farres y Possa să vină la el. Îl ucide în turn, apoi aruncă cadavrul afară. Întemnițat la Valles, atacă paznicul, pentru a putea evada, după ce n-a reușit să folosească uneltele de evadare pe care i le-a adus Margeritta într-un coș cu mâncare. Ce vi se pare îndoielnic?

— Multe, domnule comisar, spuse Albin, cu o voce foarte sigură. Sunteți pe o pistă cu totul greșită.

— Aveți contraargumente? întrebă Rimini, ușor descumpănit.

— Spuneți-mi, ce criminal lucid așează cadavrul celui ucis în fața casei și apoi se culcă liniștit, așteptând poliția? Apoi, ce cusur avea trusa de evadare a lui Fernando, ca să bănuiți că a încercat-o și nu a reușit să o folosească? Sunt informat ce piese conținea și pot să vă spun că trusa era perfect utilizabilă. Totuși, pe zăbrelele celulei nu există nicio urmă din care să rezulte că a fost încercată.

— Înțeleg raționamentul dumneavoastră, spuse comisarul, pe un glas mai puțin sigur. Continuați, vă rog!

— Aveți la îndemână drugul cu care a fost atacat paznicul Renatto?

Comisarul șovăi câteva clipe, apoi scoase dintr-un dulap metalic corpul delict ca și copia amprentelor. Le puse în fața lui Virgil, care le examină cu multă atenție.

— Domnule Rimini, amprentele acestea dovedesc contrariul a ceea ce credeți! spuse Albin calm. Priviți atent! Poziția lor față de drug este cu totul nefirească. Nimeni nu ține așa un drug cu care vrea să lovească! Să reconstituim lucrurile, dacă vreți...

Gestul îl convinse pe comisar.

— E deci vorba de o mistificare, continuă, sigur, Virgil. Foarte simplu: cineva a apăsat în grabă, fără să se gândească cum o face, degetele lui Fernando pe drug, pentru ca vina să cadă asupra lui. A făcut-o probabil chiar adevăratul atacator, pe care Renatto nu l-a văzut.

— Mă puneți pe gânduri! spuse, în sfârșit, comisarul. Bine... dar atunci de ce a fugit de Silva?

— Cine vă spune că a fugit? A dispărut și, personal, bănuiesc că a fost răpit. Dar, în sfârșit, poate că vă interesează o fotografie. Am pătruns ieri seara, în cursul cercetărilor mele „nepotrivite“, în „Turnul Verde“ și am surprins doi indivizi „la lucru“. Îi vedeți pe amândoi în imagine.

Comisarul luă fotografia din mâna lui Albin și sări în picioare, de parcă ar fi fost curentat.

— Bine, dar acesta e Buschetti, Manuel Buschetti!!

Era acum rândul lui Virgil să fie mirat.

— Buschetti, din banda „Puma“, e unul din cei mai periculoşi bandiţi din zona Mării Caraibilor! INTERPOL-ul îl urmăreşte de ani de zile! Are pe conştiinţă douăzeci de jafuri şi opt crime!

— Poate că aceasta a fost a noua... Deci el ar putea fi, eventual, asasinul bancherului... Dar celălalt individ din fotografie? întrebă Virgil.

— Nu-l recunosc. Voi verifica însă.

— O ultimă informaţie, care vă poate fi de folos. Ieri noapte, ieşind din „Turnul Verde“, am găsit scrisoarea prin care Possa era ademenit să vină la han. A fost expediată din Arilla.

— Extraordinar! O aveţi aci? bâigui comisarul.

— Iat-o! Cred că Buschetti sau tovarăşul său a expediat-o.

Rimini luă hârtia din mâna lui Virgil. Când îşi aruncă privirea pe ea, păli brusc.

— Nu mai pricep nimic!... E scrisul guvernatorului insulei: Theobald Noris!... Erau prieteni... Dar nu poate fi nicio legătură!

— Nu vă neliniştiţi, domnule comisar. Sunt grafolog şi vă pot spune că este vorba de o scrisoare falsificată.

— Nemaipomenit!... Cu elan iberic, comisarul întinse ambele braţe spre Virgil. Domnule doctor Albin, nu pot decât să vă mulţumesc pentru tot ce faceţi în scopul dezlegării acestui caz!

— Nu mai mă mustraţi pentru amestecul meu?

— Deci de Silva nu l-a ucis pe bancher şi nu l-a atacat pe paznic! observă comisarul, fără să-i răspundă.

— Asta nu-i chiar atât de sigur! spuse Virgil, după o ezitare. Pe paznic nu l-a atacat, dar pe bancher s-ar putea să-l fi... Fernando de Silva nu este însă în nici un caz vinovat, adăugă el repede.

Comisarul îl privi foarte nedumerit, dar nu mai zise nimic.

9. MIROASE A SULF

Fernando coborî în grabă scara hotelului. Încetase să mai fie Kurt Dietrich, deşi îi purta hainele. Era iar el însuşi. Pentru cât timp, nu ştia. Trecu repede pe lângă portar şi zvârli cheia camerei pe tejghea. Portarul spuse parcă ceva, dar nu-i dădu nicio atenţie. Ieşi prin uşa rotitoare. Afară strălucea soarele de amiază. Era ora 12 şi un sfert. În faţa hotelului, două case îmbrăcate în plăci de lemn aşezate asemeni solzilor de peşte, cu perdele de dantelă la ferestre, aminteau stilul clădirilor germane.

Ce trebuia să facă? Trecea printr-o perioadă mai bună, de luciditate. Zumzetul fluxurilor mintale înconjurătoare nu dispăruse. Le percepea vag, în surdină, dar destul de numeroase. Trebuia să lupte din răsputeri pentru a se elibera de ele, pentru a rămâne el însuşi. Porni pe stradă, grăbit. Fluxurile mintale îl urmăreau, ca nişte şerpi. Câţiva oameni îl salutară. Reţinu imaginea unui bărbat cu părul tuns scurt şi faţa roşie. Îl cunoşteau probabil de la concert. Îşi aminti de cele întâmplate şi se temu să nu redevină Kurt Dietrich. Se gândi intens la Margeritta şi la Virgil.

Deodată îşi aminti că nu departe de Osorno, un celebru psihiatru chilian conducea un sanatoriu. Acolo trebuia să ajungă! Începu să gonească spre strada unde abandonase maşina.

Fugea şi se gândea la Margeritta, la Virgil, la Giulio. Îşi chema în amintire clipele trăite cu ei.

— Ia uite cum aleargă domnul acela! strigă un băiat în pantaloni tirolezi. Parcă ar veni satana pe urmele lui...

Acum Fernando era departe. În sfârşit, se opri din fugă. Ajunsese chiar în apropierea străzii dosnice unde lăsase maşina! Inima îi bătea să se rupă. Va mai găsi oare automobilul? Da, era acolo! Costumul lui zăcea aruncat pe bancheta din spate. Fără să ştie de ce, îşi aminti de Fario şi Luca, cu un fior. Îi vor ieşi poate înainte, cu revolverele întinse?

Automobilul porni. „Bernardo Garcia, la el trebuie să ajung!“ îşi zise el. Ultima dată se văzuseră la congresul neurologilor de la Caracas. Acum doi ani. Un tânăr jovial, amabil şi excelent pregătit. Erau în relaţii de stimă reciprocă. Cu maşina putea ajunge la el în cel mult trei-patru ore.

La ieşirea din Valdivia, în plină natură, se simţi mai liniştit. Zumzetul „celorlalţi“ încetase. Avea sentimentul unei mari uşurări. Deodată, din motor răzbiră pocnituri. O pană? Nu! Benzina era pe sfârşite. Să se întoarcă în oraş? În niciun caz! Acolo era pentru el infernul. Zări în depărtare semnul indicator al apropierii unei staţii de

benzină. Va izbuti să ajungă până la ea? Pocniturile motorului deveneau tot mai dese și mai puternice. Dintr-o clipă într-alta se aștepta ca mașina să se oprească și avea impresia că înaintează exasperant de încet.

În sfârșit, după o cotitură, se ivi silueta stației, la vreo cinci sute de metri depărtare. Câteva pocnituri violente zguduiră automobilul și vehiculul încremeni. Fernando coborî. Abia când începu să împingă mașina își dădu seama cât de obosit era. Va izbuti să-și atingă țelul? Se îndoia, dar nu abandonă lupta. Sudoarea îi șiroia pe frunte, iar stația îi apărea ca o fata morgana a deșertului: parcă fugea de el, amăgindu-l. Continuă să împingă, într-un efort tenace și neîntrerupt.

Ajunse sleit de puteri și ceru benzină cu o voce pe care singur nu și-o recunoscu.

Dincolo de stația de benzină, un tânăr slab ședea pe un scăunel, în șanțul de la marginea șoselei. Ținea mâna întinsă, cerșind. Capul uriaș, ochii pierduți îl arătau a fi un idiot din naștere. Doctorul tresări înspăimântat, dar fu bucuros că nu recepționa decât un flux mintal slab, căruia îi rezistă cu ușurință. Acceleră mașina până ce atinse 130 de kilometri pe oră.

Din nou se gândi că ar fi trebuit să intre la un oficiu poștal și să telegrafieze prietenilor din Arilla. Dar îi era teamă. Risca să întâlnească atâția oameni! Zumzetul ar fi pornit iar și cine știe dacă nu s-ar fi trezit din nou cu personalitatea furată. Mai important era să ajungă la Bernardo Garcia. Avea să-i ceară să-l izoleze, pentru ca să-și revină. La o cotitură a șoselei zări cabina unui post telefonic rutier.

Avea moneda metalica necesară convorbirii și dădu ușor de psihiatru. Îi spuse doar că e bolnav și că se află în drum spre el. Garcia îi promise imediat o rezervă.

...Parcursese spre sud, după socoteala lui, peste jumătate din drum. Soarele ardea tot mai puternic, dar pământul era pretutindeni îmbibat cu apă. Vegetația din jur devenise luxuriantă. Trecu printr-o pădure cu arbori giganți – cei mai mulți aveau peste 60 de metri înălțime. La câțiva observă vârfurile carbonizate, probabil datorită trăsnetelor care-i loviseră. Din loc în loc, răsuna deslușit zgomotul gaterelor și ferăstraielor mecanice. Se afla în regiunea marilor exploatări forestiere chiliene. Câte lucruri nu l-ar fi interesat aici în alte împrejurări. Dar acum, un singur lucru conta: să ajungă cât mai repede la sanatoriu. Pădurea se sfârși, făcând loc unor coline, cu tufe de măceși și de mure, asemenea unor valuri verzi. Șoseaua urca în serpentine. Din loc în loc, din pământ țâșneau adevărate fântâni arteziene, de la care porneau la vale pâraie

repezi și bogate.

Apăsă la maximum acceleratorul. Trecu de orașul Osorno, ocolindu-l pe la est și își continuă drumul spre sud-vest, pe șoseaua indicată la telefon de Bernardo. Acum mașina alerga vâjâind spre un lac de un albastru ireal, în care se oglindea un vulcan uriaș, înnegrit de lavă sub conul alb de zăpadă. Vulcanul Osorno? În acest caz era vorba de lacul Llanquihue, care se afla în pitoreasca „Elveție chiliana“. Iar mai departe se profila alt vulcan, parcă și mai înalt, desigur vestitul Tronador. Mașina trecea pe lângă fâșii largi de lavă uscată, iar în nas îi urca mirosul înecăcios al sulfului. Își imagină cum i-ar fi scârțâit lava sub picioare, dacă ar fi coborât.

Indicatorul de viteză arăta acum 160 de kilometri pe oră.

10. O LOVITURĂ DE MAESTRU

În noaptea aceea, Virgil Albin nu izbuti să doarmă. Îl obseda convorbirea pe care o avusese cu un marinar în hanul de la Peralta. Când se ameţise bine, marinarul îi vorbise de Luca şi îi mărturisise că acesta se ducea mereu în Chile, unde îşi avea sediul şeful lui. „Dar Chile – îşi spunea Albin – este o ţară imensă şi... cine ştie dacă informaţia era cu totul exactă.“ Să plece acolo? Nu cunoştea în Chile decât pe nişte psihiatri, cu care luase parte la un congres ştiinţific. Sigur era că trebuia să valorifice indicaţia!

Pentru a treia oară, lui Virgil i se păru că cineva a bătut în fereastra camerei lui. Poate vreo pasăre, poate cineva care ciocănea. Sau poate că se ridicase un vânt, care stârnea nisipul plajei. Se întoarse pe partea cealaltă, când pocniturile răsunară din nou, de data aceasta mai deslușite și mai puternice, ameninţând să spargă geamul. Deschise fereastra şi abia avu timp să se ferească de un pumn de pietricele aruncate de jos. Îl recunoscu pe Carlos, care dârdâia de frig.

— Domnule Albin, răsună vocea emoţionată a băieţaşului, veniţi repede jos!

— Ce s-a întâmplat?

Nu deslușì răspunsul; dar se îmbrăcă imediat şi coborî în faţa hanului. Îi puse mai întâi lui Carlos o jachetă pe umeri, apoi îl întrebă din nou ce se petrecuse.

— Iertaţi-mă, dar n-am voie să vă spun! zise Carlos grav şi misterios. Vă rog mult să aveţi toată încrederea şi să veniţi cu mine.

Virgil îl privi nedumerit. O clipă îi trecu prin minte că se întorsese Fernando. Apoi se gândi că i se întinde o cursă, dar respinse curând acest gând, privind în ochii cinstiţi ai copilului.

— Bine, Carlos, vin! Mă reped sus să-mi aduc lanterna.

— Aduceţi-vă şi geanta, cu bandajele şi spirtul! zise Carlos şi un plâns întretăiat de sughiţuri îl podidi.

Doctorul îşi aduse geanta şi lanterna cu o repeziciune care îl uimi pe Carlos. Porniră spre pădure, cu Tim după ei.

Albin îi întinse lui Carlos o prăjitură.

— Pot s-o păstrez pentru el? întrebă acesta. E tare slăbit! De ieri de la prânz îl veghem...

— Pentru bolnavul vostru? Nu e nevoie. Ca întotdeauna, am luat în geantă şi ceva alimente. Hai, îmbucă.

„Cine să fie oare bolnavul? se întreba Virgil. De Silva? Vreun băiat care se accidentase? Dar de ce atâta taină?“ Mergeau repede prin pădure, când în depărtare apăru lumina schimbătoare a unui foc.

— S-a ascuns aici, în coliba pregătită pentru evadarea lui signor Fernando, zise Carlos.

Curând ajunseră la copii. În colibă, pe un pat de frunze, era culcat Giulio! Când îl zări pe Albin, încercă să se ridice într-un cot, dar se prăbuși. Capul îi era legat cu o bucată de pânză și avea fața albă ca varul. Doctorul îi făcu semn să nu spună deocamdată niciun cuvânt. Scoase din geantă o sticluță în care ținea un lichid întăritor – un amestec de miere și lapte, puternic vitaminizat – și i-l dădu să bea. Îi cercetă rănile, care din fericire nu erau prea grave, și îi făcu pansamentele necesare, iar la urmă o injecție fortifiantă.

— Signor Albin, începu băiatul, să știți că Fario și Luca l-au răpit pe doctorul Fernando...

Apoi îi povesti cum se ascunsese în portbagajul mașinii și cum îl descoperiseră la plecarea elicopterului. Fario era desigur convins că îl omorâse, dar lovitura îl făcuse numai să cadă în nesimțire. Zăcuse două zile acolo, fără să aibă puterea să se ridice.

— Ai auzit unde voiau să-l ducă pe Fernando? întrebă Virgil.

— Au spus de câteva ori Bio-bio, apoi Valdivia, Rucos.

Albin tresări. Deci în Chile! Marinarul spusese adevărul...

În drum spre „Oliver Cromwell“ se hotărî să telefoneze psihiatrilor din Chile pe care-i cunoștea. Avea numele și adresele lor notate în carnetul de la han. Poate că și Fernando se va adresa unuia din ei, dacă va scăpa din mâna bandiților. Acum avea în sfârșit un punct de reper!

Ieșise din pădure. Carlos și încă un băiat, Gabriel, care îl conduseseră până aci, își luară rămas bun de la el. În depărtare se zărea „Turnul Verde“ și Virgil mergea într-acolo cu pas ușor, fluierând. Deodată, Tim începu să latre. Doctorul Albin se opri, dar în aceeași clipă simți că cineva îi apucă mâinile cu o forță extraordinară și i le imobilizează la spate. Câinele sări curajos asupra omului care îl atacase, dar un alt individ îl culcă la pământ, cu o lovitură de rangă. Totul se petrecuse fulgerător. Albin se trezi cu mâinile legate și un căluș în gură. Înțelese că era deocamdată inutil să reziste. Important era dacă copiii, de care se despărțise la marginea pădurii, văzuseră cele petrecute. Atacatorii îl duseră, prin intrarea dosnică, în „Turnul Verde“. Curând ajunse în camera care îi servise lui Fernando ca birou, iar acolo fu așezat într-un

fotoliu.

O lampă palidă se aprinse. Virgil avea în fața sa doi oameni cu chipul mascat. Îi recunoscu totuși pe Manuel și pe Alfredo, din banda „Puma“. Buschetti se așeză în fața lui, într-un alt fotoliu, după ce îi scoase tacticos călușul. Masca nu îi acoperea lui Manuel decât partea superioară a obrazului, așa încât Virgil putu deosebi bine fața sa grasă, pe care juca un veșnic zâmbet șiret.

— Ești în mâinile noastre, doctorașule! spuse Buschetti, frecându-și mâinile una de alta.

Albin înțelese că omul acesta ucidea cu aceeași ușurință cu care un altul ar fi băut un pahar de limonadă. Încercă tăria legăturilor care îi imobilizau mâinile la spate și nu reuși nici măcar să le clintească.

— Ce vreți de la mine? întrebă el.

— În primul rând, să nu te mai foiești în fotoliu. Utilizez întotdeauna sfoară de Manilla de cea mai bună calitate. Apoi, iată ce dorim. Simplu, clar și modest. O informație, doctorașule, în schimbul libertății: Unde e Fernando de Silva?... Ai aflat multe p-aici. L-ai descusut pe paznicul închisorii, te-ai strecurat pe urmele lui Luca și Fario, ai descoperit până și mașina cu care a fost răpit de Silva, ai vorbit cu o sumedenie de oameni în toate tavernele. Știi multe, ce mai...

Albin încercă să-și verifice o bănuială. Adăugă de aceea sigur, apăsat:

— ...până și faptul că voi l-ați ucis pe Mario de Farres y Possa. Voi, cei de la „Puma“. L-ați ademenit pe bancher printr-o scrisoare falsă și l-ați ucis.

Buschetti tresări. În acel moment se auzi o lătrătură, una singură, parcă gâtuită, și Manuel se răsti la Alfredo:

— Fir-ai să fii! Nu ești în stare să faci de petrecanie unei javre! Coboară! Sper că n-ai nevoie să te ajut pentru atâta lucru!

Alfredo plecă.

— Deci ai aflat și asta! spuse Buschetti. Da, noi am expediat scrisoarea de la poșta din Arilla și tot noi l-am ucis pe bancher, în vreme ce bietul de Silva dormea dus.

— Voi l-ați ucis, fiindcă aveați interesul să moară. Moștenirea lui merge acum pe calea testamentului fals pe care l-ați ticluit. Fario și Luca nu știau de povestea cu testamentul, dar bănuiau că Possa va veni la prietenul său, guvernatorul. Sperau să-l „intercepteze“ și să-l răpească, cu gândul să-i stoarcă bani.

— Ai ghicit, Albin! Ești un veritabil Sherlock Holmes. N-o să-ți

servească însă la nimic.

În acest moment, planul lui Virgil era făcut. Pe birou strălucea lama unui briceag deschis. Aştepta doar ca Buschetti să fie ocupat cu aprinderea unei ţigări, astfel ca reacţia să-i fie mai puţin promptă. Dar banditul ţinea ţigara neaprinsă între degete, fără chef, şi nu lua bricheta aflată pe birou, lângă briceag. Trecuse mai puţin de-un minut de când plecase Alfredo. După socoteala lui Albin, nu ajunsese jos. Deodată, câteva pietricele izbiră geamul. Manuel se duse iute la fereastră. Când se întoarse, spuse:

— Se ridică iar vântul!... Eh, spune, unde e de Silva?...

Buschetti luă atunci bricheta şi dădu să-şi aprindă ţigara. Fulgerător, Virgil se lăsă înapoi în fotoliu, îşi luă avânt şi repezi picioarele înainte, drept în faţa banditului. Izbit în plin, acesta se prăbuşi. Doctorul fu în două clipe cu spatele la birou şi-şi tăie legăturile cu briceagul pe care-l apucase. Buschetti, căzut pe podea, dusese tocmai mâinile la revolver, când Virgil îi aruncă, cu o altă lovitură rapidă a piciorului, arma din mână.

Afară se auziră din nou lătrături, un ţipăt şi mai multe glasuri de copii. Lui Manuel îi curgea sânge din nas şi din mână. Încercă să se ridice, dar nu reuşi. Virgil îi legă mâinile la spate şi porni cu prizonierul în jos, pe scară. În faţa „Turnului Verde“ zăcea Alfredo, care gemea. Copiii, Carlos şi Gabriel, care îl conduseseră pe Virgil, observaseră atacul şi chemaseră în ajutor alţi copii, mai mari, care-l vegheau pe Giulio. Îl făcuseră prizonier pe bandit, ajutaţi şi de Tim, învăţat cum să sară asupra unui duşman.

— Bravo, copii! Aţi fost minunaţi! spuse Virgil. Ştiţi cine sunt aceştia? Manuel Buschetti şi Alfredo Lima. Doi bandiţi din organizaţia „Puma“!

— Să-i telefonăm comisarului Rimini! propuse Carlos, mândru.

Dinspre han venea în fugă Margeritta.

— Oamenii aceştia sunt cei care l-au ucis pe Possa! fură primele cuvinte ale lui Virgil şi-n strălucirea ochilor fetei desluşi o recunoştinţă fără margini.

11. SALA TRONULUI

Când clădirea sanatoriului, construită în stil castilian, se ivi la poalele unor munți împăduriți, nerăbdarea lui Fernando atinsese culmea. Se și vedea în rezerva pregătită de Garcia, a cărei liniște îi apărea ca o izbăvire.

Deodată, dinspre curtea sanatoriului răzbătu un strigăt:

— La beci cu ei! Ferecați-i zdravăn!

Zeci de urlete îi răspunseră la unison.

Fernando lăsă mașina la poartă și pătrunse, nedumerit, în curte. Aci domnea o forfotă de iad. Agitați, bolnavii circulau în halatele lor caracteristice, pe aleile pietruite.

— Tu cine ești?! se răsti la el un bărbat cu fața stacojie, care trecu mai departe fără să-i aștepte răspunsul.

De Silva înțelese că rostul lucrurilor era aici tulburat; mai spera însă că nimic grav nu se petrecuse.

— Du-mă te rog până la doctorul Garcia! rugă el o fetiță nemaipomenit de slabă, care stătea rezemată de un felinar.

— La doctorul Bernardo Garcia?! chicoti bolnava. S-a zis cu el! Un hohot isteric urmă acestor cuvinte.

— Unde se află? întrebă Fernando, cu vocea gâtuită. Am nevoie de el, neapărat.

— Iată-l! Acesta-i teribilul Bernardo! spuse fetița arătând spre clădirea principală.

Ușa sanatoriului se dăduse în lături. Un grup de oameni în halate albe, legați fedeleș, în frunte cu Bernardo Garcia, erau mânați de o ceată de nebuni spre un fel de bordei.

— Iadul să-i înghită! zbierau nebunii.

Fernando se gândi să bată în retragere și să anunțe la primul post de poliție „revolta“ nebunilor. Dar când schiță câțiva pași spre poartă, un grup zgomotos îl înconjură.

— La consuli cu el! La consuli! strigau nebunii.

— Să-l jumulim! răsună, stridentă, vocea fetiței.

Fu înghiontit și împins spre sanatoriu, apoi urcat, în brânci, pe scări. Cu un uriaș efort de voință, luptând din greu cu zbuciumul și tulburarea care creșteau năvalnic în el, doctorul reuși să chibzuiască lucid la ce avea de făcut.

În salonul fastuos unde fu introdus, probabil sala de primire a

vechiului castel, doi nebuni, urcați pe scări înalte, balansau uriașele candelabre de cristal. O simfonie de lumini și umbre mișcătoare juca feeric în încăpere, în clinchetul șiragurilor cristaline. „Consulii“, înveșmântați în „togi“ fastuoase, confecționate, după cum arătau ciucurii, din perdele grele de catifea, îl primiră pe Fernando solemn și autoritar. Doctorul se plecă până la pământ în fața lor și rosti, cu venerație adâncă:

— Cinste vouă, glorioși consuli ai Romei!

Un zâmbet de mulțumire se ivi pe fețele demnitarilor închipuiți.

— Nu ai Romei, ci ai imperiului cosmic! îl corectă unul dintre ei. Te afli în marea sală a tronului galactic.

— Iertați-mi greșeala, înțelepți consuli!

În acea clipă, în salon fu adus un nou grup de prizonieri: medici și sanitari. Principalul „consul“ se sculă în picioare.

— Să-i judecăm și pe aceștia! Repede, căci n-avem mult timp. Apoi, adresându-se lui Fernando: Tu, străine, care ne-ai arătat respectul cuvenit, așteaptă în biroul unde a domnit uzurpatorul Garcia. Vom mai avea de vorbit!

Un nebun tocmai intra în salon:

— Satrapii cei mari au fost închiși în labirintul albastru! Iată cheia! spuse el și o aruncă la picioarele consulilor.

— Să putrezească acolo! strigă un consul. Apoi făcu un pas de dans și zvârli cheia pe geam.

— Să-i scalpăm! strigară alți nebuni.

— Ba mai bine să-i ardem de vii! răsună o voce subțire.

Fernando își simți inima bătându-i cu tot mai multă putere, dar nu spuse nimic și nu schiță niciun gest. Fu condus pe un coridor lung și întunecos în biroul lui Bernardo Garcia. De cum rămase singur, încercă telefonul. Era mort. Nebunii tăiaseră probabil firele.

Pe birou, o fotografie mare, expresivă, înrămată îngrijit, îl înfățișa pe psihiatrul chilian, alături de soția și de cele două fetițe ale sale. Un gând îi veni lui de Silva. Într-un dulap întredeschis zărise un costum al lui Garcia. Dacă l-ar îmbrăca și s-ar identifica prin telepatie cu el, poate c-ar putea salva totul. Nebunii, care-l știau pe director zăvorât în pivniță, s-ar speria de noua apariție ca de-o fantomă și emoția i-ar face supuși. Pentru asta trebuia însă să „recepționeze“, să se arunce iar singur în abisul bolii, probabil definitiv și iremediabil. „Să-i scalpăm! Să-i scalpăm!“ îi răsunară în urechi fioroasele amenințări.

Trebuia să se sacrifice! Prea multe vieți erau în joc aici, la sanatoriul de lângă Osorno...

Îmbrăcă în grabă costumul lui Bernardo Garcia și simți cum se apropie de suprema încercare. În aceste clipe, se gândi la o singură făptură, la Margeritta. I se părea că o simte aproape, din ce în ce mai aproape. O vedea, ca o nălucire, intrând cu Virgil pe poarta sanatoriului, urcând scările, venind spre el pe coridorul cel lung și întunecos. Parfumul ei îl învălui. Își aduse aminte cum Margeritta îi spusese într-un rând: „Îmi plac atât de mult pădurile tinere!“ De ce-i veneau tocmai cuvintele astea acum în gând, și cum de o simțea oare atât de aproape pe Margeritta? Cu ce drept o sacrifica?... Gândurile se zbăteau în el năvalnic, dar pornirea spre slăbiciune ținu puțin și fu repede învinsă. Jertfa era necesară și inevitabilă!

Se așeză în fața fotografiei familiei Garcia și își concentră toată capacitatea receptivă spre Bernardo. De undeva, dintr-o încăpere subterană, primele fluxuri mintale ale psihiatrului chilian ajunseră până la el. Simți cum treptat îl copleșesc. Îl dureau, ca niște împunsături în coșul pieptului. Se scufunda încet și dureros într-un adânc din care nu mai întrezărea întoarcere...

În aceeași clipă, ușa zbură în lături. Margeritta și Virgil irupseră în încăpere.

Fernando repezi pumnul înainte și sparse tabloul din fața sa, ca o oglindă a farmecelor blestemate. Sângele care îi izvora din mână i se păru, pentru o clipă, simbolul purificator al izbăvirii sale.

ÎN AȘTEPTARE

Înserarea cobora peste orășel încărcată de miresme liniștitoare. Fernando de Silva privi nerăbdător la ceas, socotind că mai era doar o jumătate de oră până la întoarcerea tinerei lui soții. Nu-i venea însă ușor să îndure această așteptare. Deschise poarta grădinii și se așeză pe banca din fața gardului de piatră. Tim veni și el și se lungi la umbra unui castan.

Înserarea cobora din ce în ce mai răcoroasă. Orășelul Culco, unde se stabilise de curând ca medic, era situat pe podișurile înalte ale Mexicului, unde arșița zonelor tropicale ale țării nu ajungea. O vegetație foarte bogată lăsa aci impresia că totul este înecat în verdeață.

Doctorul aștepta, răscolit de gânduri. Cât de departe erau acum zilele nefericitelor întâmplări din Chile! De atunci se schimbaseră atâtea lucruri! Cele șase luni de tratament în casa de sănătate pe care i-o recomandase Virgil Albin, lângă Zapala, în munții Argentinei, îi dăduseră echilibrul sufletesc mult râvnit. Împreună cu prietenul său, elaborase un tratament care se dovedise de o mare eficacitate, în care contactul permanent cu natura, excursiile – uneori foarte obositoare –, o alimentație specială, bogată în substanțe regeneratoare, în sfârșit, audițiile muzicale jucaseră un rol imens. Esențialul îl realizase însă voința lui, cu care se împotrivise răului, ori de câte ori se ivise. Treptat, se simțise tot mai stăpân pe sine, tot mai indiferent la fluxul mintal al altora.

Se dusese apoi la Arilla. Acolo se căsătorise cu Margeritta și amândoi hotărâseră să se mute la Culco, unde Fernando avea un unchi. Îl luaseră cu ei și pe papa Matheo, care vânduse hanul, după ce Delida Alvarez murise în urma unei congestii cerebrale.

Culco era pentru el un cuib liniștit, un loc tocmai potrivit pentru un convalescent care izbutise să se smulgă dintr-o îngrozitoare boală psihică. Prefacerile coloristice ale înserării începuseră să dea obiectelor contururi ciudate, când din capătul înalt al străzii se auzi zgomotul unui autoturism. Fernando întrerupse călătoria lui retrospectivă, recunoscând mașina nouă a unchiului său. De la geamul din spate, batista albă a Margerittei flutura a nerăbdare.